

האם צעידה זו היא בת 12 או בת 22? האם התחייב עומר בביגמיה, בבעילת קטינה ובהברחת נערה מלבנון לישראל?

טבע. אנחנו, הברווזים, אמנם גרים בכתיאבן, אבל עדיין לא שכחנו את הטבע.

בחוזק, במרחק לא רב מהמוצב, ראיתי עדר של כבשים ולידו חבורת נערים ונערה אחת.

מה יותר יפה בשביל כדווי מועד של כבשים ורועים? התקרבות אליהם והתחלתי לדבר איתם. סתם שיחה. מי אתם, מה אתם עושים כאן, ועוד כל מיני שאלות כאלה.

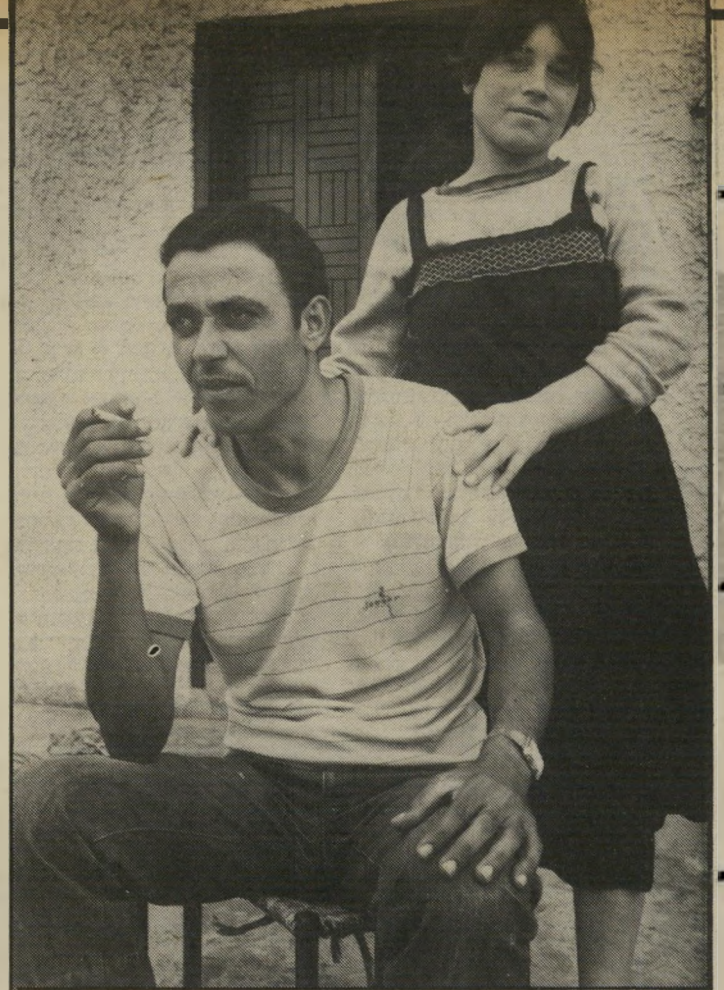
הרועים, בני מישפחת חמדן, סיפרו לעומר כי בקיץ הם מתגוררים בכפר שבבעה, סמוך להר דוב. שם קריר. טוב לכבשים ולעיוזים. טוב לכנייהאדם.

ממני את אחותי. הבטיח שיהיה לה בעל טוב. לא הסכמתי. עומר, אמרתי לו, הרי יש לך ארבעה ילדים. איך אתן את אחותי לגבר עם ילדים?

הרחק משלגיההר

אז, כשהבל נראה קודר, קרה המקרה ששינה את חייו של עומר. זה היה לפני שלושה חודשים. הוא מספר, שירתי כמוצב בלבנון, קרוב לגדר. יום אחד, אחריצההררים, יצאתי מהמוצב כדי לנשום אוויר של

בחורף הם יורדים לעמק של מרג'עיון, הרחק ככל האפשר משלגיההר. 15 ילדים יש לאבא איסעד פרס חמדן. חיי כולם נעים סביב העדר. שיבעת הבנים נוהגים את הכבשים והעיוזים. שמונה הבנות חולבות אותן. עומר, שהיה אז נשוי על-פי החוק ורווק על-פי הלב, סיים במהירות את (המשך בעמוד 32)

נעם בבית בעלה

הלוואי שכל הגברים ימצאו אשה כמוה!

סיפור אהבה בדרואי

עומר וזמר שבאן חיפש אשה אחרת. את אשתו הראשונה, רסמיה, בחר לו אביו. עומר היה אז בן 18, רסמיה הייתה בת 25. ביום החתונה, כשראה לראשונה את כלתו, ידע כי הוא אינו אוהב אותה. רק מפני כבודו של אביו לא אמר דבר.

כמו כל כדווי מודרני, אף עומר בנה לרסמיה בית על חלקת-הארמה שלו. בינתיים גם נולדו ארבעה ילדים. אבל כל אותו זמן עומר חיפש אשה אחרת. עומר (29), הוא בן השבט ערב אל-מואסה. מה דורות יושבים בני השבט בגליל, בפאתי הכפר עילבון. בתחילה גרו שם באוהלים. אחר-כך הקימו ביקתות של פת. לבסוף בנו בתי-אבן. גם את המירעה החליפו בכרסנות עירוניות יותר: מיקצתם עובדים כמפעלי האיזור, אחרים משרתים בצבא ובמישמר-הגבול.

עומר בחר לשרת בצבא. במשך עשר שנים היה גשש, עד שמצא את אשת-חלומותיו, נעם איסעד פרס חמדן, מכפר שבבעה שבלבנון.

המירפסת שבבית מישפחת שבאן בעילבון פרוצה לרוח הסתיו הגלילית, פתוחה לכל בני המישפחה. והם נאסו פים במהירות. מתיישבים על כיסאות קש קטנים. נעם, אשתו הטרייה של עומר, נותרת ללא כיסא. היא מת-

יישבת על גדר-האבן. אין דבר, נוח לה שם. אני לא יכול לקום מהכיסא שלי. כואב לי הגב, אומר עומר ומי חייך לכלתו.

11 שנים חיפש עומר אשה חדשה, שתחליף בליבו ובביתו את מקומה של רסמיה. היא עשתה לי הרבה צרות, הוא אומר. אף פעם לא שמעה בקולי. למשל, הייתי אומר לה: תנקי את הבית. היא היתה צוחקת ולא מנקה. אשה עקשנית ועצלנית, רסמיה זו, שלא יודעת לעשות כבוד לגבר שלה.

אעידה, אשתו של חמד שבאן, כך רודו של עומר, מוכנה ברצון לספר בגנותה של רסמיה. היא אשה קשה. החיים של עומר היו מאוד קשים. תמיד היו בבית מריבות וצעקות, היא אר מרת.

עומר: כל פעם שהייתי כועס והולך לשייח' כדי לגרש את רסמיה, היא היתה בוכה ומכטיחה שתהיה אשה טובה ותעשה כל מה שאני אומר לה. אבל אני לא האמנתי לה. איך אפשר להפוך את העצלנות והעקשנות למשהו אחר?

וככה חיפשתי אשה אחרת. אחת כזאת שמייך אתהבנה וארצה להביא אותה הביתה. ולא הצלחתי למצוא. פאיו, כדודו של עומר, היה עד לנסינות ההשתדכות. הוא ביקש